

"הכתיבה היא מראה של הנפש,

והמינה המלאכותית היא הכלי מאפשר לה להחיות את מה שנמצא בה"

(ChatGPT)

הפעם, עיתון בית הספר יוצא לאור בצורה שונה ומיוחדת. בניגוד לשנים קודמות, בהן הצגנו כתבות מאירועי סיכום המחצית, המחצית העיתון כולל מסופת סיפורים קצרים שנכתבו על ידי תלמידים מאושפזים, כחלק מהפעילויות במסגרת חודש הבינה המלאכותית במשרד החינוך.

התלמידים כתבו סיפורים מתוך עולמם הפנימי, חלקם אף שיתפו בחוויותיהם האישיות מאשפוזם. תהליך הכתיבה ויצירת האירורים בוצע בשיתוף פעולה עם הצוות החינוכי ובסיוע כלים של בינה מלאכותית.

העבודה עם הבינה המלאכותית איפשרה לתלמידים לא רק להוציא את מחשבותיהם ורגשותיהם החוצה, אלא גם להביע את עצמם בצורה ברורה ומדויקת.

השימוש בבינה בתהליך הכתיבה חייד את היכולת של התלמידים לגבש רעיונות ולהפוך אותם לסיפורים שלמים שמייצגים את עולמם הפנימי. כמו כן, השימוש בפרומפטים (הוראות כתיבה) לבינה הוביל לתוצרים מוגמרים שהיו לשביעות רצונם של התלמידים, דבר שמביא תחושת שלמות וגאווה בתוצאה הסופית.

ברצוני להודות לצוות החינוכי על ההתמסרות, ההשקעה והתהליך היצירתי המרגש שביצעו יחד עם התלמידים. כל אחד ואחת מכנס נתן מענה אישי לצרכים של התלמידים, עזר להוציא מהם את המילים שהיו בתוכם ויצר סביבה תומכת ומאפשרת.

תודה לכולכם על ההשקעה, היצירתיות, ובעיקר על ההזדמנות להוציא את המילים והרגשות החוצה, ולהפוך את החוויות האישיות של התלמידים לדברים שיכולים להשפיע עליהם ולטפח אותם בעתיד.

תודות חמות לסמדר אשרף, רכזת השפה, על העריכה הלשונית (כי גם לבינה המלאכותית יש צורך בהגהה!), ולמאשה כצמן, רכזת התקשוב, על הליווי הצמוד וההדרכה לכל אורך השנה ובמהלך חודש הבינה בפרט. תודה על החשיפה ליישומים שבזכותם הצוות והתלמידים יצרו את התוצרים המרגשים הללו.

מאחל לכולכם קריאה מהנה ומעוררת השראה בעיתון המיוחד הזה, שבו כל סיפור הוא ניצוץ של יצירתיות ורגש, וכל מילה נכתבה מתוך חיבור עמוק למקום אישי.

יקי פרידמן,

סופר נני

ש', בת 17, מחלקת ילדים ב'

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini
ובקנה

שירה הייתה בייביסיטר לחמישה ילדים, שלושה מהם אוטיסטים ושניים עם בעיות התנהגות. היא עבדה קשה כדי לטפל בהם ולתת להם את הטוב ביותר. למרות הקשיים, שירה תמיד שמרה על אופטימיות וחיוך. היא הייתה אישה טובה, מסורה, נאמנה ובעלת לב רחב. היא אהבה את הילדים כאילו היו שלה וטיפלה בהם במסירות ובאהבה אין קץ.

הילדים היו שונים מאוד זה מזה. היו ילדים שאהבו לשחק בקוביות, היו ילדים שאהבו לצייר, והיו ילדים שאהבו לשמוע מוזיקה. שירה למדה להכיר כל ילד ואת תחומי העניין שלו, ודאגה להתאים את הפעילויות לכל ילד.

שירה הייתה גם בשלנית מוכשרת. היא אהבה לבשל לילדים ארוחות טעימות ומזינות, והם אהבו את הבישולים שלה מאוד.

יום אחד, שירה החליטה להכין לילדים ארוחת ערב מיוחדת. היא הכינה פסטה עם רוטב עגבניות ובשר, והילדים אהבו את זה מאוד. הם אכלו בהנאה, ושירה הייתה מאושרת לראות אותם אוכלים בהנאה.

החלום של שירה היה לפתוח גן ילדים לילדים אוטיסטים. היא האמינה שלילדים אוטיסטים יש פוטנציאל גדול, ושהם יכולים להצליח ולחיות חיים מלאים ומאושרים. היא רצתה לתת להם מקום בטוח ואוהב שבו הם יוכלו ללמוד ולגדול.

שירה עבדה קשה כדי להגשים את חלומה. היא חסכה כסף, למדה על אוטיזם וחיפשה מקום מתאים לגן. היא ידעה שזה לא יהיה קל, אבל היא הייתה נחושה בדעתה להצליח.

יום אחד, שירה מצאה מקום מושלם לגן שלה. זה היה בית קטן וחם עם חצר גדולה ויפה. היא ידעה שזה המקום שבו היא רוצה להקים את הגן שלה.

שירה עבדה קשה כדי לשפץ את הבית ולהפוך אותו לגן ילדים. היא קנתה צעצועים ומשחקים, ודאגה שהכל יהיה נקי ומסודר. היא גם גייסה צוות של מטפלים מנוסים ומסורים.

סוף סוף, הגיע היום הגדול. שירה פתחה את גן הילדים שלה. היא הייתה נרגשת ומאושרת. היא ידעה שהיא עשתה משהו חשוב ומשמעותי.

הגן של שירה הפך להצלחה גדולה. הילדים אהבו את הגן, וההורים היו מרוצים. שירה הייתה גאה בהישגיה. היא ידעה שהיא עשתה את הדבר הנכון.

שירה המשיכה לנהל את הגן שלה באהבה ובמסירות. היא הייתה בייביסיטר וגנת נהדרת, וכולם אהבו אותה. היא הייתה אישה מיוחדת במינה, וכולם העריכו אותה מאוד.

הינשוף החכם

א', בן 8, תלסמיה

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

ביער קסום, תחת שמיים מלאי כוכבים, חי ינשוף גדול בשם אורי. אורי היה ינשוף חכם ונבון, אך היה לו געגוע עמוק בלבו. הוא חיפש את משפחתו האהובה, שהלכה לאיבוד לפני זמן רב. אחרי ימים רבים של חיפוש, אורי החליט לצאת למסע אל עבר הפרדס, מקום שבו שמע שמועות על שיחי פירות מתוקים ומלאים. הוא עף גבוה מעל העצים, מחפש את הסימנים שיכולים להוביל אותו אל משפחתו.

לבסוף, כשהשמש החלה לשקוע וצביעה את השמים בגוונים של כתום וורוד, אורי ראה משהו מוכר. ליד שיח פירות עבות, עמדו הורים שלו, ואחיו ואחותו. ליבו התמלא בשמחה, והוא צנח לרצפה במהירות.

"אני מצאתי אתכם!" הוא קרא בהתלהבות, והמשפחה התפשטה לחיבוקים חמים. "חיפשתי אתכם בכל מקום!" אורי, עם עיניו הגדולות והחכמות, הבין שהמשפחה היא המקום הבטוח והמאושר ביותר. הם חזרו יחד אל היער, והעבירו את הערב בשיחות על הרפתקאות ועל פירות מתוקים.

הוא עף גבוה מעל העצים

מאותו יום, אורי ידע שהחיפוש שלו הביא אותו למקום הנכון, ו**שאהבה משפחתית היא הדבר החשוב מכול.**

סיפור על חיות

ר', בן 7, מרפאות ילדים

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

האיור המקורי

יום אחד יצא הפיל והאייל לטייל באפריקה. כשהם ירדו מההר הם ראו עץ קוקוס, העץ היה קטן מדי ולא בשל. אז הפיל והאייל הלכו לחפש אוכל אחר. הפיל שתה מים האייל אכל עשב.

פתאום הפיל והאייל ראו שיח עם פירות.

הפיל אמר - "אייל מה דעתך שננסה לקטוף פרי?"

הפרי היה חמוץ. ולכן הפיל והאייל לא רצו לאכול מהפרי הזה.

לפתע הם ראו ציפור קטנה מרחוק, הציפור הייתה נשר.

הנשר נחת על צלע ההר ועל ההר היה הקן שלו.

הפיל והאייל שאלו את הנשר: "האם נוח לך בקן?"

הנשר אמר: הכל בסדר, נוח לי כמו כרית חמה.

אומנם חורף וקר בחוץ, אבל הקן מחמם אותי, הוא ממש הבית שלי.

הפיל והאייל אמרו: אתה נשר חכם, אולי תחקור את העולם?

הנשר השיב - "זה רעיון מצויין".

והנשר הלך לחקור את העולם.

הפיל והאייל הלכו לחפש מזון במקום אחר.

הגיע הקיץ, הנשר עוד לא חזר.

הפיל והאייל רצו להיות במים, אבל אוי הים היה יבש.

אז הם הלכו הביתה להתקלח במים במקלחת שלהם.

כעבור זמן מה, נפגשו שלושתם על שפת הנהר וסיפרו זה לזה חוויות מחייהם.

האיור המעובד באמצעות ה-AI

סופר מריו

א', בן 8, ילדים א'

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

ארי, בן שמונה וחצי, היה ילד רגיל למדי. אהב לשחק משחקי וידאו, לקרוא ספרים ולבלות עם חבריו. יום אחד, בעודו משחק את משחק הווידאו האהוב עליו, "סופר מריו", משהו קרה.

המסך החל לרעוד, וארי נשאב לתוך המשחק. כשעיניו נפתחו, ארי מצא את עצמו בעולם של פטריות ענקיות, צמחים מוזרים ויצורים מוזרים. הוא היה לבוש בבגדי סופר מריו האדומים והכחולים, וברשותו כובע אדום עם כנפיים. הוא הבין שהוא הפך לסופר מריו!

ארי היה נרגש ומבוהל בו זמנית. הוא לא ידע איך הגיע לעולם הזה, או איך הוא יוכל לחזור הביתה. אבל הוא ידע שהוא חייב להציל את הנסיכה פיצ'ר מידי בואזר, המלך הזדוני של הטירה. ארי יצא למסע דרך עולם הפטריות, נלחם באויבים, אוסף מטבעות ומנסה למצוא את הנסיכה. הוא פגש דמויות חדשות, כמו יושי הדינוזאור ולוג'י, אחיו של מריו. המסע היה קשה, אבל ארי לא ויתר.

הוא השתמש בכוחותיו של סופר מריו, כמו קפיצות גבוהות, זריקות אש וריצה מהירה, כדי להתגבר על כל מכשול. לבסוף, ארי הגיע לטירת בואזר. הוא נלחם בבואזר, והצליח להציל את הנסיכה פיצ'ר. כשחזר לעולם האמיתי, ארי מצא את עצמו בחדרו, יושב מול הטלוויזיה. הוא לא יכול היה להאמין למה שקרה לו. הוא היה סופר מריו!

ארי למד שגם אם אתה ילד רגיל, אתה יכול להיות גיבור.

הוא למד שגם אם אתה נתקע במקום לא מוכר, אתה יכול למצוא את הדרך הביתה. והוא למד שגם אם אתה נלחם באויבים חזקים, אתה יכול לנצח.

ארי המשיך לשחק בסופר מריו, אבל הוא מעולם לא שכח את הרפתקתו בעולם הפטריות. הוא ידע שהוא תמיד יהיה גיבור, גם בעולם האמיתי.

ארי התעורר בבוקר שלמחרת והרגיש מוזר. הוא לא היה בטוח אם כל מה שקרה לו היה חלום או מציאות. הוא קם מהמיטה והלך אל המראה. הוא הביט בעיניים שלו וראה ניצוץ מוזר.

הוא ידע שהוא השתנה.

ארי החליט ללכת לבית הספר. הוא רצה לראות אם הוא עדיין יכול לעשות דברים רגילים. כשהוא הגיע לבית הספר, הוא ראה ילדים משחקים כדורגל. הוא הצטרף אליהם ופתאום הוא הרגיש שהוא רץ מהר יותר מכולם. הוא קפץ גבוה יותר ובעט בכדור בעוצמה שלא הכיר. הילדים היו המומים. הם שאלו אותו איך הוא עשה את זה. ארי לא ידע מה לומר. הוא פשוט חייך אליהם.

אחרי בית הספר, ארי חזר הביתה וסיפר לאמו על מה שקרה לו. אמו לא האמינה לו בהתחלה, אבל אז ארי הראה לה את הכוחות שלו. אמו הייתה מופתעת וגם קצת מודאגת. היא אמרה לארי שהוא צריך להיזהר עם הכוחות שלו. ארי הבטיח לה שהוא יהיה זהיר.

סופר מריו- המשך...

א', בן 8, ילדים א'

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

ארי החליט להשתמש בכוחות שלו כדי לעזור לאנשים. הוא עזר לאנשים זקנים לחצות את הכביש, הוא הציל חתולים שנתקעו על עצים, והוא אפילו עזר למשטרה לתפוס גנבים. אנשים התחילו לקרוא לו "סופר מריו". ארי היה שמח שהוא יכול לעזור לאנשים, אבל הוא גם ידע שהוא צריך לשמור על זה בסוד.

יום אחד, ארי שמע בחדשות על ילד חולה שצריך ניתוח יקר. הילד היה מאושפז בבית החולים וארי ידע שהוא חייב לעזור. הוא הלך לבית החולים וביקש לדבר עם הרופא. הוא סיפר לרופא על הכוחות שלו והציע לעזור. הרופא היה סקפטי, אבל הוא הסכים לנסות.

ארי נכנס לחדר של הילד ונגע בו. הילד הרגיש חום מוזר ואז הוא פתח את העיניים שלו וחייך. הוא אמר שהוא מרגיש טוב יותר. הרופא היה המום. הוא לא האמין שזה אפשרי. ארי אמר לרופא שהוא שמח שהוא יכול לעזור והוא הבטיח לבוא לבקר את הילד שוב.

ארי המשיך להשתמש בכוחות שלו כדי לעזור לאנשים. הוא הפך לגיבור מקומי, אבל הוא תמיד נשאר צנוע. הוא ידע שהכוחות שלו הם מתנה והוא צריך להשתמש בהם בחוכמה.

ארי למד שלהיות גיבור זה לא רק כוחות על טבעיים. זה גם להיות אדם טוב ולעזור לאחרים.

הוא ידע שהוא תמיד יהיה סופר מריו,

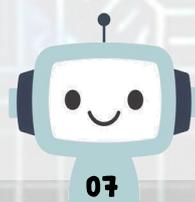
גם אם הוא לא לובש את הבגדים של סופר מריו.

תמונה זו נבחרה ע"י א' מתוך הבינה המלאכותית.

בתמונה אנו רואים ארמון בתוך יער עם ירח שמאיר על כל היער.

הארמון מפיץ אור שמש ונותן כוחות למי שיש את הזכות להיכנס פנימה.

לארי היו הכוחות להיכנס לארמון, לשאוב כוחות על ולעזור לעולם.

החלום של יעל

י', בת 8, מרפאות עיניים לילדים

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

יעל היא ילדה מלאת חיים, היא אוהבת לשחק עם החברים שלה, לצייר ולרקוד. היא רוקדת מגיל קטן, וזה תמיד היה החלום שלה להיות רקדנית מפורסמת.

יעל מתאמנת כל יום בסטודיו לריקוד. היא משתתפת בחוג היפ הופ, ומתאמנת שעות על גבי שעות. היא אוהבת את התנועות המהירות והקצביות של ההיפ הופ, ומרגישה שהיא יכולה לבטא את עצמה הכי טוב דרך הריקוד.

יעל חולמת להופיע על במות גדולות בעולם. היא רואה בדמיונה את עצמה רוקדת מול אלפי אנשים. היא יודעת שזה לא יהיה קל, אבל היא מוכנה לעבוד קשה כדי להגשים את החלום.

יום אחד יעל רואה מודעה על אודישנים לתחרות ריקוד ארצית, ומחליטה לנסות את מזלה. היא מתקבלת לתחרות! היא יודעת שזו ההזדמנות שלה להראות לכולם את הכישרון שלה. היא מתאמנת עוד יותר קשה, ומתכוננת לתחרות הגדולה.

ביום התחרות, יעל עולה על הבמה ורוקדת מכל הלב. היא מרגישה שהיא נותנת את ההופעה הכי טובה שלה. הקהל מריע לה, והיא מרגישה מאושרת.

יעל לא זוכה במקום הראשון, אבל היא זוכה בפרס על ההופעה הכי מרשימה. היא יודעת שהיא עשתה את הכי טוב שהיא יכלה, וזה מה שחשוב. היא חוזרת הביתה עם חיוך גדול על הפנים, ועם מוטיבציה גדולה להמשיך ולרקוד.

כדור הארץ שלנו

ט', בת 12, ילדים א'

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

טלאור שכבה על מיטתה בבית החולים, חלון זכוכית גדול משקיף אל עבר נוף עירוני אפרורי. היא הביטה בעננים האפורים, והם שיקפו את מצב רוחה הקודר. "למה דווקא אני?" היא חשבה לעצמה, "למה אני צריכה להיות כאן?"

לפתע נפתחה הדלת ואישה חייכנית נכנסה. "שלום טלאור אני אתי, מהמרחב החינוכי. שמעתי שאת פה ורציתי להזמין אותך להצטרף אלינו לפעילות."

טלאור לא הייתה מעוניינת. היא רצתה רק לשקוע בשקט שלה. אבל אתי לא ויתרה. היא סיפרה לטלאור על הפעילות המיוחדת שבה ילמדו על המחזור ועל חשיבות השמירה על כדור הארץ. טלאור, למרות חוסר רצונה, הסכימה לבסוף.

במרחב החינוכי חיכו לטלאור ילדים נוספים. אתי הציגה בפניהם משחק מיחזור משעשע, וטלאור, בניגוד לציפיותיה, החלה ליהנות. היא למדה על חשיבות המחזור, על איך הפסולת שאנו מייצרים משפיעה על הסביבה, ועל איך כל אחד יכול לתרום.

אתי סיפרה להם על כדור הארץ, על כמה הוא יקר וחשוב, ועל איך עלינו לשמור עליו. היא הראתה להם סרטונים מרתקים על בעלי חיים בסכנת הכחדה ועל זיהום האוויר. טלאור הבינה לראשונה את גודל הבעיה, וליבה התמלא דאגה.

בסוף הפעילות, טלאור כבר לא הייתה אותה ילדה עצובה. היא הבינה שהיא לא לבד, שיש עוד ילדים שרוצים לעזור ולשמור על כדור הארץ. היא החליטה שכאשר תצא מבית החולים, היא תתחיל למחזר ותעשה כל מה שביכולתה כדי לעזור לסביבה.

כשטלאור חזרה לחדרה, היא הביטה שוב אל החלון. העננים עדיין היו אפורים, אבל טלאור ראתה בהם עכשיו תקווה. היא ידעה שהיא יכולה לעשות שינוי, ושהיא תעשה את זה.

דניאל והכינרת

א', בן 11, מונקולוגית ילדין

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: IDEOGRAM - Gemini

פעם אחת היה ילד חמוד שכולם אהבו אותו, קראו לו דניאל. דניאל אהב מאוד לנגן. כל פעם שהיה לו חשק לנגן ניגן. הבית של דניאל היה קרוב מאוד לכינרת ודניאל הכי אהב לשבת על שפת הכינרת ולנגן. יום אחד, הגיע דניאל לנגן ליד הכינרת ופגש את חבר שלו אורי שנהנה לשחות בכינרת. אורי ודניאל דיברו ודיברו ואז דניאל שמע מישהו צועק. בהתחלה הם התעלמו ואז הקולות גברו והם הסתכלו לאופק וראו מישהו זז מהר במים, זה היה נראה להם כמו מישהו טובע. הם שחו מהר והתקרבו וראו ילד. הילד הזה היה מוכר להם ולא זכרו מאיפה, אבל, הם מהר מהר החזיקו אותו שניהם יחד, הרימו אותו מהמים והביאו אותו אל חוף. כשהורידו אותו על החוף, הם נזכרו שלילד קוראים מיכאל. מיכאל הזה היה ילד שהציק להם מאוד לפני שנתיים והם לא אהבו אותו ואפילו כעסו עליו, אבל, עכשיו, אחרי שהצילו אותו מטביעה, הם לא התייחסו למה שהיה ביניהם בעבר. דניאל רץ לקרוא למבוגר שיעזור להם לראות מה לעשות עם מיכאל ויעזור לו ואורי נשאר לשמור על מיכאל.

הגיע איש אחד שרץ על החוף, הוא הזמין אמבולנס שפינה את מיכאל לטיפול.

אחרי כמה ימים, מיכאל וההורים שלו הגיעו לדניאל הביתה, גם אורי היה מצלו והודו להם שהצילו את החיים של מיכאל. מיכאל גם ביקש מהם סליחה שהציק להם פעם. הם סלחו לו והכל הסתדר ומיכאל וההורים שלו חזרו לביתם.

מה אנחנו רואים בסיפור - שאפילו אם מישהו הציק לכם פעם, בעבר, צריך לסלוח ולעזור ובכלל לא צריך להציק לאף אחד כי זה יכול לגרום לך גם לא נעים.

א' מסכם את חווית העבודה עם הבינה המלאכותית:

"אני מכיר כמה תוכנות של בינה מלאכותית, אבל, לא ידעתי שאפשר גם ליצור בהם תמונות. המצאתי סיפור ואחר כך, המורה הסבירה לי איך לבקש מהבינה מלאכותית לצייר לי ציור. הצחיק אותי שצריך לכתוב 'בבקשה' ובנימוס, המורה הסבירה לי שתמיד כדאי לכתוב בנימוס, גם אם זה לתוכנה ולא בן אדם, שנתרגל. בחרתי את התמונה הזו, שהיא בשחור לבן מעניין וגם כתם צבע.

אני עיצבתי את כל הדף הזה. אהבתי לעבוד עם הבינה מלאכותית והמורה המליצה לי על עוד אתרי בינה מלאכותית."

אורי הולך לניתוח

א', בן 10, משפוז יום

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

קוראים לי אורי ואני בן 10. יש לי שיער חום ואני הכי אוהב לשחק כדורגל. אבל לאחרונה, הבטן שלי התחילה לכאוב לי ממש.

בהתחלה חשבתי שזה סתם כאב בטן רגיל, אבל זה לא עבר. אמא שלי לקחה אותי לרופא והוא בדק אותי ואז הוא אמר משהו שאני לא ממש הבנתי, אבל הבנתי שזה לא טוב. הוא אמר שאני צריך לעשות ניתוח בבטן.

ניתוח! זה נשמע כמו משהו שאנשים מבוגרים עושים ולא ילדים כמוני.

אף פעם לא הייתי בבית חולים ואני לא יודע מה עושים שם.

אמא ואבא אמרו לי שזה בשביל שאני ארגיש יותר טוב ושהרופאים עוזרים לאנשים. הם גם אמרו שאני מקבל גלידה אחרי הניתוח, וזה די שכנע אותי שהכול יהיה בסדר.

אז הגיע היום של הניתוח. פגשתי את המורה והיא הסבירה לי מה צפוי לי וגם הראתה לי איפה חדר הניתוח ואיפה אהיה בזמן התאוששות. שמחתי לשמוע שאקבל שתיה ואוכל כי אני בצום וממש הייתי רעב וזה הרגיע אותי. בזמן ההמתנה לניתוח המורה שאלה אם אני מכיר את הבינה המלאכותית והציעה לי לכתוב את הסיפור על הניתוח שלי וגם ליצור תמונה ב AI. בהמשך באו מחדר הניתוח לקרוא לי להיכנס. לבשתי חלוק מוזר כזה, ונתנו לי כובע על הראש. הרגשתי קצת כמו ליצן, אבל זה היה מצחיק. אחר כך הגיע רופא נחמד ושאל אותי אם אני מפחד, ואמרת לי לו שקצת, אבל יותר בא לי כבר שיגמר. הוא חייך ואמר שהכל יהיה טוב, ואז פתאום הרגשתי קצת מנומנס. ואז, נרדמתי.

אני לא זוכר כלום מהניתוח עצמו, רק שהתעוררתי במיטה וקצת כאב לי. אבל אמא ואבא היו לידי, והם חייבו עלי. הם אמרו שהכל עבר בשלום ושעכשיו אני צריך לנוח. אז שכבתי במיטה, ואחר כך הביאו לי את הגלידה! זה היה הכי טעים בעולם, מפילו יותר טעים מהגלידה שאני מקבל בקיץ בחוף הים.

עכשיו, אחרי הניתוח, אני הרבה יותר רגוע. אני שמח שהכול נגמר! ההסברים של המורה הרגיעו אותי וגם נהניתי מאוד מהפעילות המשותפת שלנו. אני גם יודע שאם מצטרך לעבור עוד ניתוח, אני כבר לא מפחד כל כך כי אני יודע מה עושים ושיש הרבה אנשים שיעזרו לי.

כוח של נתינה

ש', בת 14, ילדים א'

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

אי שם על אי מרוחק ומיוחד, שוכן לו כפר קסום בשם "עמק הפרחים". בכפר, חיה נערה בוגרת ויפהפייה בשם שני, אשר ניחנה בכוח מיוחד במינו - לרפא ילדים חולים. שני אהבה את אמה המלכה אהבת נפש, והייתה נחושה בדעתה להשתמש בכוחה כדי לעזור לכל ילד הזקוק לכך.

יום אחד, הגיעה לעמק הפרחים ילדה חולה מאוד בשם לילי. לילי הייתה חלשה וגופה רעד ללא הפסקה. שני, שראתה את מצבה הקשה של לילי, ידעה שהיא חייבת לעזור. היא לקחה את לילי לארמון, שם טיפלה בה במסירות במשך ימים רבים. שני השתמשה בכל כוחות הריפוי שלה, ורקחה עבור לילי שיקויים מיוחדים מצמחי מרפא שגדלו בעמק.

אך למרבה הצער, מצבה של לילי לא השתפר. היא המשיכה להיות חלשה וחולה. שני הייתה מיואשת. היא לא הבינה מדוע כוחות הריפוי שלה לא עבדו הפעם. היא פנתה לאמה המלכה לעזרה, וסיפרה לה על מצבה של לילי.

המלכה, שהייתה אישה חכמה ובעלת ניסיון, אמרה לשני: "בתי, כוח הריפוי שלך הוא מתנה גדולה, אך ישנם דברים שאינם ניתנים לריפוי על ידי כוחות קסם. לפעמים, הגוף זקוק לעזרה אחרת."

שני הבינה את דברי אמה. היא החליטה לפנות לרופא הכפר, שהיה ידוע בידע הרב שלו ברפואה. הרופא בדק את לילי, וגילה שהיא סובלת ממחלה נדירה שדורשת טיפול מיוחד. הרופא רשם לילי תרופות, והורה לה לנח ולשתות הרבה מים.

שני, יחד עם אמה והרופא, טיפלו בלילי במסירות. הן דאגו שתאכל מזון בריא, ותקבל את התרופות בזמן. לאט לאט, החלה לילי להחלים. היא קמה מהמיטה, והחלה לשחק ולחייך. שני הייתה מאושרת לראות את לילי חוזרת לעצמה.

כאשר לילי החלימה לחלוטין, היא חזרה לביתה. שני ליוותה אותה בחזרה לכפרה, שם התקבלה על ידי משפחתה וחבריה בשמחה רבה. לילי הודתה לשני על עזרתה, ואמרה לה שהיא לעולם לא תשכח את טוב ליבה.

שני חזרה לארמון, שם חיכתה לה אמה המלכה. המלכה חיבקה את שני, ואמרה לה שהיא גאה בה מאוד. היא אמרה לה שהיא למדה שיעור חשוב, וכי כוח הריפוי שלה הוא חשוב, אך ישנם דברים שדורשים עזרה אחרת.

שני המשיכה לחיות באושר עם אמה המלכה, ותמיד זכרה את לילי ואת השיעור שלמדה. היא ידעה שכוח העל שלה הוא מתנה יקרת ערך, ושהיא תמיד תשתמש בו כדי לעזור לאחרים, אך היא גם ידעה שלפעמים צריך לפנות לעזרה נוספת.

ליעד והאוצר המוחזר

ל', בן 8, ילדים ב'

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

ליעד, ילד בן 8 עם עיניים נוצצות וחיוך שובב, גר בקיבוץ ירוק ופסטורלי. הוא אהב לשחק בין עצי האקליפטוס הגבוהים, לרכוב על אופניו בשבילי הקיבוץ ולשחות בבריכה הקרירה בימי הקיץ החמים. אבל יותר מכל, ליעד אהב את הטבע ואת כדור הארץ. הוא ידע שחשוב לשמור על הסביבה, למחזר ולהפריד אשפה.

מדי ערב, לאחר ארוחת הערב, היה ליעד יוצא עם אביו למסע מיוחד - מסע אל פחי המחזור. יחד, הם היו מפרידים את האשפה לשקיות שונות: שקית אחת לבקבוקי פלסטיק, שקית נוספת לקרטונים וניירות, ועוד שקית לפסולת אורגנית. ליעד ידע שכל שקית תגיע למקום אחר, שם יעשו בה שימוש חוזר או יהפכו אותה לדבר חדש ומועיל.

יום אחד, בזמן שליעד ואביו מיינו את האשפה, הם גילו משהו מיוחד בתוך פח הזכוכית. זה היה בקבוק זכוכית ישן ויפהפה, עם פקק שעם חום ומכתב קטן מגולגל בפנים. ליעד פתח את המכתב בהתרגשות וגילה שהוא כתוב בכתב יד מסתורי. במכתב היה כתוב: "מי שימצא את הבקבוק הזה, יזכה באוצר יקר מפז."

ליעד ואביו היו נרגשים מאוד. הם החליטו לצאת למסע חיפושים אחר האוצר המסתורי. הם עקבו אחר רמזים שהיו כתובים במכתבים נוספים שמצאו בדרך, וכל רמז הוביל אותם למקום חדש בקיבוץ: לחורשת האקליפטוס, לגן המשחקים, ואפילו לרפת.

לבסוף, הרמז האחרון הוביל אותם אל עץ האלון העתיק שבמרכז הקיבוץ. ליעד חפר באדמה מתחת לעץ וגילה תיבה עץ קטנה. הוא פתח אותה בצפייה דרוכה, ובתוכה מצא... ספר ישן ויפהפה על הטבע.

ליעד הבין שהאוצר האמיתי הוא לא זהב או תכשיטים, אלא הידע והאהבה לטבע. הוא הבין שעל ידי שמירה על הסביבה, מחזור והפרדת אשפה, הוא שומר על האוצר היקר ביותר שיש - כדור הארץ.

המלכות היפות

י', בת 9, אונקולוגית ילדים

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

פעם היו שתי מלכות, אחת גדולה ואחת קטנה. המלכה הגדולה הייתה אמא, והמלכה הקטנה הייתה הבת שלה. הם היו מלכות הפיצות כי הן אהבו מאוד מאוד פיצות.

יום אחד, המלכה הגדולה אמרה: "בואי נלך לטייל במושב שלנו!" המלכה הקטנה קפצה משמחה ואמרה: "כן! אני אוהבת לטייל!"

אז הם עלו על הכרכרה היפה שלהם. היה סוס גדול וחמוד, והוא היה רוכב עליהם. המלכות חייבו ואמרו לסוס: "קדימה, סוסי! נלך לאכול פיצה!"

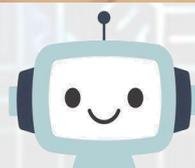
בדרך, הם פגשו את כל החיות במושב. הארנבים קפצו, והציפורים שרו. המלכות צחקו והרגישו מאוד שמחות.

כשהם הגיעו לפיצריה, המלכה הקטנה אמרה: "אני רוצה פיצה עם הרבה גבינה!" והמלכה הגדולה אמרה: "אני רוצה פיצה עם הרבה חריף!"

אחרי שזכו בפיצות טעימות, הם ישבו יחד ואכלו, והרגישו שהן המלכות המאושרות בעולם.

ומאז, בכל יום, הן טיילו עם הכרכרה שלהן והיו אוכלות פיצות טובות, כי המלכות האלו אהבו פיצות יותר מכל!

וככה, חיו להן המלכות הפיצות בשמחה ואהבה.

בעלת הכישרונות

א', בת 9, ילדים ב'

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנה

אורי הייתה ילדה מיוחדת במינה. היא אהבה לעשות הכל, ובעיקר אהבה ללמוד דברים חדשים. היא הייתה סקרנית מאוד, ורצתה לדעת הכל. היא אהבה לבשל ולאפות, והייתה מבלה שעות במטבח, מכינה עוגות ועוגיות, תבשילים ומאפים.

היא הייתה מוכשרת מאוד, והאוכל שלה היה טעים להפליא. אבל אורי לא הסתפקה רק בבישול ואפייה. היא חלמה להיות שחקנית וזמרת מפורסמת. היא אהבה לשיר ולרקוד, והייתה רוקדת היפ הופ מצוינת. היא גם אהבה לצייר, והייתה מצוירת ציורים יפהפיים. בנוסף לכל אלה, אורי אהבה מאוד ללמוד חשבון. היא הייתה תלמידה מצטיינת במתמטיקה, והייתה פותרת תרגילים מסובכים בקלות.

אורי הייתה ילדה חברותית מאוד, והיו לה חברים רבים. היא אהבה לשחק עם חבריה, ולעזור להם בכל מה שהם צריכים. היא הייתה תמיד שם בשבילם, ותמיד הייתה מוכנה להקשיב ולתת עצה טובה. אורי הייתה גם ילדה מאוד מוכשרת. היא הייתה מצטיינת בכל מה שהיא עשתה, והייתה תמיד גאה בהישגיה. היא הייתה ילדה חרוצה מאוד, ותמיד הייתה מוכנה לעבוד קשה כדי להשיג את מטרותיה. יום אחד, אורי החליטה לנסות את מזלה בתחרות כישרונות. היא התכוננה לתחרות במשך שבועות, מתאמנת בשירה, ריקוד ומשחק. היא גם הכינה עוגה מיוחדת לתחרות, עוגת שוקולד עם קרם וניל ופירות יער.

ביום התחרות, אורי הייתה נרגשת מאוד. היא עלתה לבמה ושרה, רקדה ושיחקה. היא גם הציגה את העוגה שלה, וכולם התפעלו מהיופי והטעם שלה.

הקהל אהב מאוד את אורי, והיא זכתה במקום הראשון בתחרות. היא הייתה מאושרת מאוד, והבינה שהיא יכולה להגשים את חלומותיה.

אורי המשיכה לעבוד קשה, והפכה לשחקנית וזמרת מצליחה. היא גם פתחה קונדיטוריה משלה, והעוגות שלה היו ידועות בכל העיר. היא הייתה מאושרת ומסופקת, ועשתה את מה שהיא אהבה.

אורי הוכיחה שניתן להגשים חלומות, ושם עובדים קשה ומתמידים, אפשר להגיע לכל מקום. היא הייתה ילדה מוכשרת ומיוחדת, והיא השאירה חותם על העולם.

דניאל והסוס

ד', בן 10, כירורגית ילדים

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: IDEOGRAM - Gemini

בעיירה קטנה, חווה גדולה הייתה ממוקמת בלב השדות הירוקים. בחווה גר ילד בשם דניאל, שהוקסם מסוסים מאז שהיה קטן. יום אחד, כשהיה דניאל בן 10, החליט לנסות לרכב על הסוס הגדול והיפה של בעל החווה, דני.

דניאל היה מלא התלהבות, הוא רכב על הסוס בעדינות, אך פתאום, בעיצומה של רכיבה, הסוס התפרע ודניאל נפל מצידו. הוא נפל על האדמה הקשה, והרגיש כאב חד ברגלו. כשדני ראה את מה שקרה, מיהר לעזור לו ולקח אותו לבית החולים.

בבית החולים, הרופאים טיפלו בו. דניאל הרגיש עצוב ומפוחד, אבל הוא ניחם את עצמו במחשבה שהחלמה תהיה מהירה. הוא דמיין את עצמו רוכב שוב על הסוס, אך הפעם בזהירות רבה. הוא ידע שעליו ללמוד מהניסיון הזה ולהיות זהיר יותר בפעם הבאה.

ימים חלפו, ודניאל שכב במיטה בבית החולים, חולם על הרגע שבו יוכל לחזור לחווה ולרכב על הסוס. הוא דיבר עם החברים שלו בטלפון, והם שלחו לו הודעות מרגשות, שכתבו לו איך הם מחכים לו שיחזור.

לבסוף, הגיע היום המיוחל. הרופאים נתנו לו את האור הירוק להשתחרר. דניאל קפץ משמחה, הרגל שלו עדיין הייתה קצת כואבת, אבל הוא יודע שהוא מוכן לחזור לרכב. כשהגיע לחווה, דני חיכה לו עם הסוס, אבל הפעם דניאל היה זהיר.

הוא טיפס על הסוס בהדרגה, לקח נשימה עמוקה, ועם כל תנועה, הוא זכר את מה שלמד. דניאל רכב לאט, נהנה מהחוויה, והפעם, עם כל צעד, הוא ידע שהזהירות היא חלק חשוב מהרכיבה. הילד הבין שהחיים מלאים בשיעורים, והנפילה שלו מלמדת אותו שאף פעם לא כדאי לרוץ קדימה בלי לחשוב קודם.

שני פרחים

ה', בת 6, מרפאת חוץ ילדים
הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

פרח אחד נח לו בבית

פרח שני יצא לטיול

הפרח השלישי טייל ופגש את הפרח השני שיצא גם לטיול.

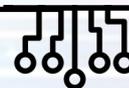
הפרחים שיחקו ביחד במגלשה והם מאוד נהנו.

אחר כך הם שיחקו בנדנדה,

ובלילה הם ראו כוכבים.

בסיום הערב הם הלכו הביתה לישון

ובבוקר נפגשו שוב ושיחקו בנדנדה ובמגלשה ונהנו מאוד.

הדרקון שלי בבית החולים

דרקון, אשפוז, ויצורים קסומים

מזמינים אתכם לסרוק את הקישור ולהצטרף למסע של תום במהלך שהותו בכירורגית ילדים...

"קוראים לי תום, ואני רוצה לספר לכם את הסיפור שלי מהאשפוז. זו הייתה חווית אשפוז שונה לגמרי! זה היה ממש שונה ממה שחשבתי שיקרה לי, ואני רוצה לשתף אתכם איך כל הזמן הזה בבית החולים היה מלא בהפתעות."

לירום והקסדה האדומה

ל', בן 7, ילדים ב'

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

השמש הקיצית שלחה קרניים חמימות דרך חלון חדרו של לירום, מעירות אותו משנתו. ריח של חביתיות טריות נישא באוויר, ולירום ידע שאימא הכינה לו את ארוחת הבוקר האהובה עליו. הוא קפץ מהמיטה בהתלהבות, לבש את בגדיו וירד למטבח בריצה.

"בוקר טוב, לירום!" קראה אימא בחיך. "איזו אנרגיה יש לך היום!"

"בוקר טוב, אימא!" ענה לירום בהתלהבות. "אני מרגיש מצוין!"

לירום טרף את החביתיות במהירות, ואז אימא שלו ביקשה ממנו ללכת לסופר הקרוב לקנות חלב ושקולד למאפינס שהיא תכננה להכין אחר הצהריים. לירום שמח לצאת מהבית, במיוחד כשידע שהוא יכול לרכוב על האופניים החדשות שקיבל ליום הולדתו.

הוא יצא מהבית, חבש את קסדתו האדומה הנוצצת וזינק על האופניים. "חשוב לזכור תמיד לחבוש קסדה!" חשב לעצמו לירום, "היא מגינה עליי במקרה של נפילה."

הוא רכב לאורך המדרכה, נהנה מהשמש החמימה ומהרוח הקרירה שנשבה בפניו. הוא זכר את מה שאבא לימד אותו: לרכוב בצד ימין של המדרכה, קרוב לשפת הכביש, ולהיות ערני לסביבתו.

לירום התקרר לצומת סואן. הוא ידע שצמתים הם מקומות מסוכנים, ולכן האט את מהירותו והסתכל היטב לכל הכיוונים. הוא ראה מכוניות נוסעות במהירות, אופנועים ואפילו משאית גדולה.

"אסור לעולם להתפרץ לכביש!" חשב לעצמו לירום. הוא המתין בסבלנות על המדרכה עד שהרמזור להולכי רגל התחלף לירוק. רק אז, כשהיה בטוח שכל המכוניות עצרו, חצה את הכביש בזהירות, כשהוא מוביל את האופניים לצידו.

בצד השני של הכביש ראה את חברו הטוב, עידו, הולך לכיוון מגרש הכדורגל עם כדור בידו.

"היי, עידו!" קרא לירום. "לאן אתה הולך?"

"לשחק כדורגל, ענה עידו. "רוצה להצטרף?"

לירום היסס לרגע. הוא מאוד רצה לשחק כדורגל עם עידו, אבל הוא גם ידע שאימא שלו מחכה לו עם המצרכים.

"אני לא יכול עכשיו, אמר לירום. "אימא שלחה אותי לסופר לקנות חלב ושקולד."

"חבל, אמר עידו. "אז אולי אחר כך?"

"בטח!" ענה לירום בהתלהבות. "אחרי שאחזור מהסופר, אבוא לשחק איתך."

לירום והקסדה האדומה - המשך...

ל', בן 7, ילדים ב'

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

לירום חייך בגאווה. הוא ידע שהוא עשה את הדבר הנכון בכך שבחר לקיים את הבטחתו לאמו ולחזור הביתה בזמן. הוא גם ידע שהוא ילך לשחק כדורגל עם עידו בהמשך היום, וייהנה מזמן איכות עם חברו הטוב, לאחר שהוכיח שהוא רוכב אופניים זהיר ואחראי.

המסר של הסיפור:

חשוב להיות אחראים ולעמוד בהבטחות, וגם להיות זהירים בדרכים ולציית לחוקי התנועה, תוך הקפדה על כללי הבטיחות כמו חבישת קסדה, הסתכלות לצדדים וחציית כביש במעבר חצייה.

חשיבות חבישת קסדה: לירום חובש קסדה ויודע שהיא מגינה עליו במקרה של נפילה. המסר הוא שקסדה היא אמצעי בטיחות חיוני לרוכבי אופניים.

ציות לכללי התנועה: לירום מקפיד לרכוב בצד ימין של המדרכה, קרוב לשפת הכביש, ומחכה לרמזור ירוק לפני שהוא חוצה את הכביש. המסר הוא שציות לכללי התנועה חשוב למניעת תאונות דרכים.

זהירות בצמתים: לירום יודע שצמתים הם מקומות מסוכנים, ולכן הוא מאט את מהירותו ומסתכל היטב לכל הכיוונים לפני שהוא חוצה את הצומת. המסר הוא שצריך להיות ערניים במיוחד בצמתים.

אחריות אישית: לירום מוותר על משחק כדורגל עם חברו כדי לקיים את הבטחתו לאימא שלו. המסר הוא שחשוב לקחת אחריות על מעשינו ולקיים הבטחות.

מה אפשר להגיד על לירום?

לירום הוא ילד אחראי, בוגר וזהיר. הוא מקפיד על כללי הבטיחות בדרכים, יודע לקחת אחריות על מעשיו ומקיים את הבטחותיו. הוא גם חבר טוב, שמוכן לוותר על משחק כדורגל כדי לעזור לאימא שלו.

בוקר של יום חדש

מ', בן 12, כירורגית ילדים

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

פי صباح يوم مشرق، استيقظت من نومي مبكرًا. الشمس بدأت تشرق من وراء الجبال، وكان الهواء باردًا بعض الشيء، مما جعلني أرتدي سترتي المفضلة. نظرت إلى ساعتني، كانت الساعة السابعة والنصف. اليوم هو أول يوم لي في الصف السابع، في مدرسة جديدة! كنت متحمسًا جدًا ولكن في نفس الوقت شعرت ببعض القلق. لم أكن أعرف أي شخص في هذه المدرسة، وكان كل شيء جديدًا بالنسبة لي.

قبل أن أأغار البيت، ذهبت إلى المطبخ، حيث كانت أمي تحضر لنا الإفطار. تناولت بعض الخبز مع الجبن، ثم ركضت إلى غرفتي لأجمع كتبي المدرسية في حقيتي. عندما خرجت من المنزل، نظرت حولي، كانت الحارة هادئة، وبعض الأطفال يلعبون في الشارع.

قررت أن أذهب إلى المقهى القريب من منزلي لأشرب شيئًا دافئًا قبل أن أستقل الحافلة. أحب دائمًا الذهاب إلى المقهى في الصباح؛ فهو مكان مريح ومحبي لي. دخلت المقهى وطلبت "قهوة بالحليب" من صاحب المقهى الذي يعرفني جيدًا. أشار لي بابتسامة وقال: "أنت في طريقك للمدرسة، أليس كذلك؟" فأجبته: "نعم، أول يوم في الصف السابع!" وأخذت فنجانني الساخن بيدي. بعد أن انتهيت من شربي، خرجت من المقهى وتوجهت إلى محطة الحافلات. كنت أتوقع أن تكون الحافلة مزدحمة في هذا الوقت، ولكن لحسن حظي كانت فارغة تقريبًا. استقلت الحافلة وبدأت الرحلة نحو المدرسة. كنت أراقب الشوارع المألوفة في مدينتي تمر أمامي، والمباني القديمة والحدائق الصغيرة.

عندما وصلت إلى المدرسة، نزلت من الحافلة وأنا أشعر بشيء من التوتر. كان هناك الكثير من الطلاب الجدد الذين يتجولون في الفناء. نظرت حولي، ورأيت المعلمين يرتبون الأوراق في مكاتبهم. ومع مرور الوقت، دخلت إلى الفصل الدراسي، حيث قابلت معلمي الجديد، وهو شخص لطيف بدا لي أنه سيكون صديقًا جيدًا. كما تعرفت على بعض الأصدقاء الجدد، وهم أيضًا في مثل سني.

على الرغم من أنني كنت متوترًا في البداية، إلا أن اليوم مر بسرعة وأنا سعيد لأنني بدأت هذه المرحلة الجديدة في حياتي الدراسية.

בוקר של יום חדש

א', בן 12, כירורגית ילדים

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

בבוקר זוהר, התעוררתי מוקדם משנתי. השמש החלה לזרוח מאחורי ההרים, והאוויר היה מעט קריר, מה שגרם לי ללבוש את הז'קט האהוב עליי. הבטתי בשעוני, הייתה השעה שבע וחצי. היום הוא יומי הראשון בכיתה ז', בבית ספר חדש! הייתי מאוד נרגש, אך באותו זמן חשתי מעט חשש. לא הכרתי אף אחד בבית הספר הזה, והכול היה חדש עבורי.

לפני שיצאתי מהבית, הלכתי למטבח, שם אמי הכינה לנו ארוחת בוקר. אכלתי קצת לחם עם גבינה, ואז רצתי לחדרי כדי לאסוף את ספרי הלימוד לתיקי. כשיצאתי מהבית, הבטתי סביבי – הרחוב היה שקט, וכמה ילדים שיחקו בו.

החלטתי ללכת לבית הקפה הקרוב לביתי כדי לשתות משהו חם לפני שאעלה על האוטובוס. אני תמיד אוהב ללכת לבית הקפה בבוקר, זה מקום נעים ואהוב עליי. נכנסתי לבית הקפה והזמנתי "קפה עם חלב" מבעל המקום, שמכיר אותי היטב. הוא חייך אליי ואמר: "אתה בדרך לבית הספר, נכון?" עניתי לו: "כן, היום הראשון שלי בכיתה ז'!" ולקחתי את הכוס החמה בידי.

לאחר שסיימתי לשתות, יצאתי מבית הקפה ופניתי לתחנת האוטובוס. ציפיתי שהאוטובוס יהיה עמוס בשעה כזו, אך למזלי הוא היה כמעט ריק. עליתי על האוטובוס והמסע לבית הספר החל. התבוננתי ברחובות המוכרים בעירי חולפים על פניי – הבניינים הישנים, הגנים הקטנים.

כשהגעתי לבית הספר, ירדתי מהאוטובוס וחשתי מעט מתוח. היו שם הרבה תלמידים חדשים שהסתובבו בחצר. הבטתי סביבי וראיתי את המורים מסדרים ניירות במשרדיהם. עם הזמן נכנסתי לכיתה, שם פגשתי את המורה החדש שלי, שנראה לי אדם נחמד, וכנראה שיהיה חבר טוב. הכרתי גם כמה חברים חדשים, בני גילי.

למרות שבהתחלה הייתי מתוח, היום עבר במהירות, ואני שמח שהתחלתי את השלב החדש הזה בחיי הלימודיים.

קריין חדשות

ג', בן 12, מרפאת עיניים לילדים

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: Gemini ובקנבה

ג'וד בן 10 ילד מוכשר במיוחד, בבית הספר היה לו תפקיד מיוחד הוא היה קריין החדשות של בית הספר, ותמיד שידר חדשות מעניינות ומצחיקות.

יום אחד, ג'וד הגיע לבדיקת עיניים שגרתית. הוא קצת חשש מהבדיקה, במיוחד מהטיפות שהאחות הייתה צריכה לשים לו בעיניים. הוא ידע שזה חשוב, אבל הרגיש קצת פחד.

המורות עירית וליך שמו לב לחשש של ג'וד, והציעו לו דרך יצירתית להתמודד עם הפחד. הן עזרו לו להכין "מניפת כוחות" מיוחדת, עליה כתב את כל הדברים שהוא טוב בהם, כמו קריינות, ציור ומשחק כדורגל.

את המניפה ג'וד לקח איתו לחדר טיפולים ואבא שלו ניפנף במניפה לאחר הזלפת טיפות. ג'וד חזר למורות שמח ומאושר וגאה בעצמו שהתגבר וסיפר למורות שהמניפה מאוד עזרה והרגיעה את התחושה הלא נעימה והזכירה לו שיש לו הרבה חוזקות וכוחות.

המורות הציעו לו רעיון גאוני: להכין סרטון הסברה על בדיקת עיניים, בדיוק כמו קריין חדשות אמיתי! בדיוק כמו שמקריין בבית הספר שלו! ג'וד התלהב מהרעיון, והחל מיד לעבוד על הסרטון.

הוא התמקד במסר החשוב שהוא רצה להעביר לילדים לא לפחד וסיפר על התחושות שלו ועל מניפת הכוחות שעזרה לו לעבור בקלות את הבדיקה.

ג'וד גאה בעצמו על שהתגבר על הפחד, והוא אסיר תודה למורותיו שתמכו בו ועזרו לו. הוא הבין שלפעמים, כשמתמקדים בדברים שאנחנו טובים בהם, קל יותר להתמודד עם אתגרים.

מחשבות טובות

י', בת 13, כירורגית ילדים

הסיפור והתמונה עובדו מתוך: IDEOGRAM

ישבתי במיטה בבית החולים, והבטן שלי קרקרה. הייתי בצום בגלל הניתוח הקטן שלי, וכל מה שיכולתי לחשוב עליו היה שווארמה, המבורגר וסטייק. ניסיתי לא לחשוב על זה, אבל זה היה קשה.

ואז, המורה במחלקת כירורגיית ילדים נכנסה לחדר והזמינה אותי לכיתה הלימוד. קצת התלבטתי אם ללכת, אבל בסוף החלטתי לנסות. כשהגעתי, היא חייכה אליי ואמרה:

"אני יודעת שאת קצת חוששת, אז בואי נדבר ונראה איך אפשר לעזור."

היא התחילה להסביר לי מה הולך לקרות בניתוח, איך ארגיש ואיך יטפלו בי. בהתחלה הייתי לחוצה, אבל כשהיא דיברה, הרגשתי יותר רגועה.

פתאום נזכרתי במשהו ואמרתי:

"אני ממש אוהבת לשמוע שירים של ששון איפרם שאולוב! הייתי בכמה הופעות שלו."

המורה חייכה ואמרה: "איזה יופי! אולי נשמע יחד את השיר 'מחשבות טובות'?"

כשהשיר התחיל, עצמתי עיניים. הקול החם של ששון איפרם שאולוב מילא את החדר, והמנגינה עטפה אותי ברוגע. אבל אז קרה משהו מפתיע—המורה התחילה לזמזם יחד איתי.

תוך רגע מצאנו את עצמנו שרות יחד בקול רם:

"מחשבות טובות..."

הרגשתי איך כל החששות נעלמות. ואז, בלי לתכנן, פשוט קמנו והתחלנו לרקוד! היא הניפה את ידיה, ואני צחקתי והסתובבתי במקום. הרגשתי חופשיה, כאילו לרגע שכחתי שאני בבית חולים.

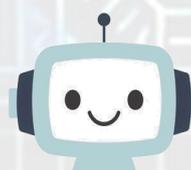
כשהשיר נגמר, חייכתי בהתרגשות.

"אני פוחדת הרבה פחות עכשיו. יש לי מחשבות טובות בראש."

המורה מחאה לי כפיים ואמרה:

"אני בטוחה שהכול יעבור מצוין. את אמיצה מאוד."

נשמתי עמוק. ידעתי שהניתוח קרוב, אבל הרגשתי הרבה יותר בטוחה.

הוראה טיפול והבינה שביניהן

במסגרת השילוב בין יצירה טיפולית לבינה מלאכותית, תלמידים מושפזים יצאו למסע של ביטוי עצמי דרך האמנות. בעזרת מיטל, המטפלת הרגשית ומאשה רכזת התקשוב, הם יצרו ציורים שהיו חלק מתהליך רגשי-טיפולי, ולאחר מכן השתמשו בבינה מלאכותית כדי להפיק יצירה חדשה בהשראת הציור המקורי. התהליך הזה אפשר לתלמידים להתבטא בצורה חווייתית ומעוררת דמיון תוך שילוב בין הוראה, טיפול וטכנולוגיה.

תמונת מעובדת באמצעות AI

תמונת המקור

"ציירתי בורוד וצהוב, כי אלו צבעים של שמחה וכיף, ואז התחלתי להרגיש כאילו אני מציירת עולם של ציפורים, שבו הכל טוב ולא כואב בכלל".
א' בת 8 כירורגית ילדים

תמונת המקור

"שוב פעם בבית החולים, ככה בדיוק אני מרגישה מבפנים - מבולבלת, קצת עצובה, וקצת כועסת על כל זה."
א' בת 13, כירורגית ילדים

תמונת מעובדת
באמצעות AI

הוראה טיפול והבינה שביניהן

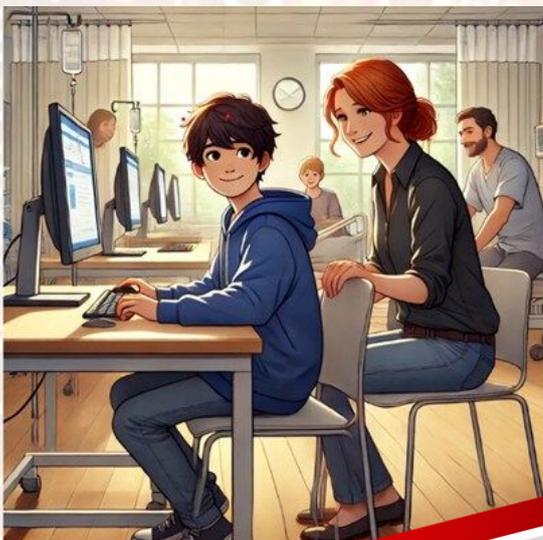

תמונת המקור

"כואב לי בגוף ואני עצובה בבית החולים, אז ציירתי פרחים בכל מיני צבעים". ס. בת 13, כירורגית ילדים

תמונת מעובדת
באמצעות AI

"תמונת מצב" - בכיתה בבית החולים, יושב ילד בן 12 עם שיער קצר שטני, לובש סווצ'ר, לידו אישה נחמדה עם חיוך חם, שמקשיבה לו. תוך כדי השיחה, הם משחקים במחשב יחד ונהנים.

ברקע, אנשים נוספים נמצאים בחדר בניהם רופא שנכנס כדי לדבר עם אבא שלי. "י' בן 12, כירורגית ילדים

"בכל סיפור תמון קסם, ובכל תמונה עולם שלם - והפעם, הקסם נרקם יחד עם הדמיון והבינה המלאכותית. ניפגש בגיליון הבא עם עוד סיפורים מופלאים, ציורים חיים, ובעיקר עם לב פתוח והרבה השראה!"

